

O KADAR YAKINIZ KI

Nureddin Yıldız'ın 20.10.2014 tarihli (1.) Ankara Hacı Bayram Veli Camii Sohbetidir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdüli'llahi Rabbi'l âlemin ve sallallahu ve selleme âla seyyidina Muhammedin ve ala alihi ve sahbihi ecmaîn.

Âlemlerin Rabb'i Allah'a hamd, efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Mü'min Kardeşlerim,

Babamız kadar eski, insanlığımız kadar köklü düşmanımız olan şeytanın bizim cehennemliklerden olmuş olarak bu dünyadan ayrılmamız için gayret ettiğini biliriz. Müslüman olmayanlar da kötülüğün simgesi olarak zaten şeytandan söz ederler. Şeytanın kötü olduğunu bilmek, ondan kurtulmak için kimseye yetmez. Yetmiyor da zaten. Şeytanın bizi cehenneme sürüklemek için kullandığı taktiklerini bilmek gerekiyor. Şeytanın insanları cehennemlik yapmak için kullandığı taktiklerin neler olduğunu birbirimize soracak olduğumuzda aklımıza alkol, cinayet, filan haramlar gelir. Doğrudur. Allah'ın haram ettiği alkol, zina, faiz elbette şeytanın bizi cehenneme götürmek için kullandığı taktiklerindedir. Ama şeytanın bir taktiği daha var ki o taktiği yeri gelir en çok camide, Mekke'de, Medine'de, Kur'an okurken, kurban keserken kullanır. Bu taktiğine dikkat etmeyenler, denizin ortasında susuzluk çeken, derenin başında kuraklık gören zavallı durumunda olurlar.

Mü'min Kardeşlerim,

Şeytanın özellikle mü'minler için zinadan, kumardan, alkolden daha büyük olarak kurduğu en aktif tuzağı Allah'ı ulaşılamaz, ses duyurulamaz, ötelere ötesinde bir Allah olarak bize hissettirmesidir. Namaz kıldıktan sonra bile camiden çıkan bir Müslüman'a "Sen cennetlik misin?" diye sorulduğunda "Biz kim, cennet kim?" diyorsa şeytan caminin içindeki Allah'ın en büyük emri ve İslam'ın direği olan namazı yerine getiren mü'mini bile tuzağına çekmiş demektir. Her Müslüman bilir ki bir yatsı namazı, yüzde yüz cennettir veya yüzde yüz cehennemdir.

Bunu herkes bilir. Bilmese insanlar uykusunu bırakıp sabah namazına kalkmazlar, işini gücünü bırakıp dükkânını kapatıp memurluktan kovulma pahasına camiye gitmezler zaten. Bilirler ki bu namazın faturası cennettir veya cehennemdir.

Şeytan namaz tembelliğini öğütler. Buna rağmen mü'min camiye gider, Rabb'inin huzuruna dönerse "Sen kim namaz kim? Abdestin kırk dereden su getirsen olmaz bir abdest, namazın zaten alabora senin" der, caminin kapısında "Allah kabul etsin kardeşim" diyen birisine "âmin" der ama "Rabb'im elbette kabul etmiştir" dedirtmekte zorlanabilirsin. Çünkü şeytan kılmadan çok, "kılсан da işe yaramayacak" dedirtmeyi iyi bir taktik olarak kullanır.

Hacceden mü'mine Allah'ın vaadi, Peygamber'in ifadesiyle "annesinden doğduğu bir saatlik bebek gibi tertemiz günahsız olmaktır." Hac yolundan geri gelirken mü'mine "ne güzel anandan doğduğun günkü gibi tertemiz dönüyorsun, bir yaşındaki bebekler gibi günahsızsın" dense "elhamdülillah, inşallah da bu bebeklikten geri gitmem bir daha" demesi gerekirken "biz kim, hac kim işte yaptık geldik" demesi bu tuzaktır, tuzak budur. Şeytan, imandan sonra mü'min olduktan sonra bir insanı ancak Allah'ın uzağında tutarak bir şey yapacağını düşünür. Kendisini Allah'a uzak hisseden Rabb'i onu çağırırsa da duymaz, "ben Arap da değilim, Arapça bilmiyorum, hafız da değilim, hacca da gitmedim, benim dua

bile etmemem lazım” dedirterek -bir nebze de tevazu maskesiyle- mü’mini Rabb’inden uzak tutmaya çalışır. Alkol, zina, faiz, kumar, cinayet kadar şeytanın tehlikeli bir tuzağıdır bu.

Camide namaz kılan mü’minler üzerinden bir anket yapılırsa “şu anda namazdan mı çıkıyorsun, beş dakika sonra ölsen neredesin?” sorusu sorulsa “inşallah cenneteyim. Bir namaz insanın tertemiz olması Rabb’iyle buluşması demektir, Rabb’imle buluşmaktan dönerken nerede olurum ki cennette olurum” demesi gerekir. Hâlbuki şeytan, kendi kıldığı namazı bile işe yaramaz olduğuna inandırarak içi boşaltılmış ibadetler yaptırmaya çalışır. Mü’min bir hurmayı sadaka olarak verene Allah’ın cenneti söz verdiğini Peygamber aleyhisselatü vesselamdan öğrenmesine rağmen bir kese altın verse bile “bizim sadakamızdan ne olacak?” der. Şeytan, mü’minlerin içi boşaltılmış sadaka, içi boşaltılmış oruç, içi boşaltılmış hac yapmasını ister.

Şartları, ihlâsı, heyecanı aynı olduktan sonra Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin arkasında kılınan bir namazla dünyanın herhangi bir yerinde kılınan namaz Allah için yapılmış ibadet olması bakımından aynıdır.

O günün orucuna vaat edilen sevap, git gide azalan bir sevap değildir. Kıyamete kadar artarak devam eden bir sevap olacaktır. Ümmeti Muhammed’in fikir, ibadet ve coğrafya olarak hercümerç olduğu, alabora olduğu zamanda ashâbı kiramdan elli kişi kadar derin bir kapasitede ibadet yapmanın mümkün olduğunu Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz haber vererek gitmiştir.

Ümmeti Muhammed Peygamber sallallahu aleyhi ve sellemin bu müjdesini tam aksine çevirerek “biz kim, onlar kim, cennet kim?” derken Allah’ın o zamanki kullarına iyi muamele yaptığını gelecek nesilleri ise üvey kulları olarak gördüğünü zannederek Allah hakkında adeta cahiliye zannıyla düşünmektedirler.

Burada aziz kardeşlerim, özellikle vurgulamak istediğim şey şudur:

İslam bir tanedir, Kâbe bir tanedir, namaz aynıdır, oruç farksızdır, cennet o cennettir, cehennem o cehennemdir, Allah kıyamete kadar bütün kullarına aynı imanı, aynı namazı, aynı cenneti söz etmiştir. Aynı faizi, aynı zinayı, aynı kumarı yasaklayıp aynı cehennemle tehdit etmiştir. Aynı Allah’ın kullarıyız. Bilal radiyallahu anh taşlandığında, kırbaçlandığında hangi Allah’ı “Ehad” diye çağırdıysa kıyamete kadar dünyanın herhangi bir yerinde kırbaçlandığında, kurşunlandığında “Allah” diye çağıran herkes aynı Allah’ı çağıracaktır. Allah Bilal’e yakın, filancalara uzak bir Allah değildir. Kur’an’ı kendisini öyle tanıtır.

Bakara Sûresi’nin 186. ayetinde Rabb’imiz “Ben Muhammed’in ashabına yakınım” demiyor. Ama ne diyor: “Kullarım, (“Allah” diyenler! La ilahe illallah Muhammedün Resûlullah diyenler) sana beni sorarlarsa, “Rabb’imiz nerede?” derlerse onlara de ki:

“Ben yakınlarındayım, yanlarındayım.”

Kardeşlerim,

Dikkat edilmezse yanlış anlaşılacak kadar zihinlerimize soğuk kalmış bir şeyi söylüyorum. Bakara Sûresi’nin 186. ayeti “Muhammed aleyhisselatü vesselamın ashabına Allah yakındır” demiyor. “La ilahe illallah Muhammedün Resûlullah’ diyen herkese yakınım” diyor. Hicretin beşinci senesinde de beş yüzüncü senesinde de bin beş yüzüncü senesinde de inşallah, iki bininci senesinde de Allah kendisine iman edenlerin yanı başındadır. Namaz kılarken, oruç tutarken, Beytullah’ı tavaf ederken her

verde Allah yanımızda. Şeytan ise “Mekke’ye, Ravza-ı Mutahhara’ya gidersen belki sesin duyulur” diye yanı başımızdaki Allah’tan bizi uzak tutuyor, tutmaya çalışıyor. Alkol gibi bunu beyinlerimize enjekte ediyor. Şeytan umutsuz kalalım cehenneme kendimizi daha yakın görelim istiyor. “Tövbe etsem de Rabb’im beni kabul etmez” diye önce beni inandırmayı düşünüyor. Allah’a dönmeyi Kadir Gecesi’nden Kadir Gecesi’ne salmayı öğütlüyor. Böylece şuurlu mü’min olmayı hocalara, hacca gidenlere havale ediyor. Hacca gidince, cennet hacıların ipoteği altında olmuyor oysaki.

Hayır, Allah ile beraberiz. Günahkârları, zulüm sahiplerini, cehenneme gireceği işi yapanları için Kur’an’ın ifadesiyle “kendine zulmedenleri” Allah, umutvar olmaya davet ediyor. “Ey kendisine zulmeden, aşırı giden kullarım! Allah’ın rahmetinden umut kesmeyin.” diyor. “Allah’ın rahmetinden umut kesenler kâfirlerdir.” diyen Kur’an’dır. Allah azze ve celle kendisini böyle tanıtırken namaz kılan mü’minin gençliğinde filanca suçu işlediği için kendisini Allah’ın önüne çıkamaz, çıksa da cehennemden başka bir yere gönderilmez zannetmesi şeytan tuzağıdır. Peygamber’ine kulak verse görecek ki karşısında, yüz insanı bile bile katleden bir katili bile rahmetiyle karşılaşmış bir Allah var. Biz Allah’a camilerde olduğumuz gibi her yerde yakınız. Her yerde Rabb’imiz ile beraberiz. Rahmeti yanı başımızda, lütfu, ihsanı gözlerimizdedir.

Aziz Kardeşlerim,

İmanın altı şartını altı milyon kere saymak işe yaramıyor olabilir. Üç bin kilometre yol kat edip Haceru’l-Esved’in önünde “Ya Rabb” diye heyecanlanan o mü’minin duygusunu, kibleye döndüğünde veya dönmediğinde her “Ya Rabb” deyişinde “evet kulum” diyen Allah’ı yanı başında hissetmiyorsan imanın şartlarını bilgisayar programlaması gibi sabaha kadar saymış olman Allah’ı tanımana yetmeyecektir.

Allah var, melekleri var, rahmeti var ama sen onları kendine ait hissetmiyorsun. Bu yanıltır, tuzaktır.

Kendisi rahmetten kovulmuş olan şeytan, emsallerini çoğaltmak için Allah’ın rahmetinden umudunu kesmiş kitleler oluşturmak istiyor. Gençken yaptıklarıyla geleceği tehdit ediyor. Yaşlıyken de “sen gençler kadar aktif Müslüman olamazsın zaten” diyor. Her mevsime uygun slogan uydurup aslında şah damarımızdan, ensemblede dolaşan kanlardan bize daha yakın olan Allah’ın rahmetinden uzak tutmaya çalışıyor. Bu dünya coğrafyasına baktığımızda karşımıza çıkan tablodur.

Kardeşlerim,

Uhud muharebesini bilirsiniz. O muharebede ashâbı kiramın ve Peygamber aleyhisselamın girdiği ağır şartları da biliyorsunuz. Bir grup insan o sahneden sonra Peygamber aleyhisselamın ve ashâbını bir daha başları dik Medine’ye dönemeyeceklerini zannettiler. Yani İslam’ın Uhud’da çökeceğini zannediyorlardı. Allah’ın dininin Hamza şehit olduğu için kaybolacağını zannedenlere Kur’an, “cahiliye kafası ile düşünüyorlardı” diyerek işaret ediyor.

“Cahiliye kafasıyla Allah hakkında düşünüyorlardı.” Hamza giderse, peygamber yaralanırsa dinin çökeceğini zannettiler. Allah’ı böyle zannetmek o zamanda suçtu, şimdi de suçtur. Bugün dünyada Ümmeti Muhammed’i kuşatan ve sanki gitmeyecek gibi zannedilen kara bulutları görüp emperyalizmin haber bombardımanından etkilenip “olmaz bir daha İslam; kıl namazını yeter bu kadarına şükürler olsun” diyenler Allah’ı, rahmetini, lütfu ve ihsanını yanında hissedemedikleri için şeytanın onları etkisi altına alması ve tuzağa düşürmesiyle Allah’ın dini hakkında böyle zavalıca düşünüyorlar.

On yaşından yirmi yaşına kadar iyi bir Müslüman olarak çocuğunu yetiştiremediği için çocuğun adam olmayacağına hükmeden anne-babalar da aynı yanlışa düşerek şeytanın tuzağını zehir gibi yutmuş demektirler.

Biz, kalpler Allah'ın elinde olduktan, Ebu Cehil'in oğlundan bile Allah şehit çıkardıktan sonra nikâhla, dua ve bereketli işlerle yaratılmış bir çocuğun kırk-elli yaşından sonra bile olsa, Allah için cihat eden, ibadet eden bir mücahit olmasına bu kâinatta hiçbir şey engel olamaz diye iman etmedikçe Allah hakkında çok iyi şeyler bilmiyoruz düşünemiyoruz demektir.

Anne-baba, öğretmen, yönetici kendisini yalnız hissettiği, "Allah benimledir" diyemediği zaman yanlış düşünüyor demektir. Bu yanlışı hepimizin çok iyi bildiği bir yerde Ebubekir radiyallahu anh da az kalsın yapacaktı. Mağaranın kapısına kadar süvariler onları kovaladığında Ebubekir radiyallahu anhın kalbi Peygamber'i namına heyecanlanıp nerdeyse duracak gibi olduğunda arkadaşı ne dedi ona? "Ebubekir iki kişiyiz burada. Ama üçüncüsü Allah olan iki kişi korkar mı?" dedi.

Anne ve baba neden kendisini iki kişi sayıyorlar. Üçüncüleri Allah değil mi?

Namaz kılınan, sofraya besmeleyle oturlan bir evde üçüncü kişi nasıl Allah olmaz?

İman, imanın şartlarını tespih yapar gibi defalarca saymak değildir. İman, bir kere "Allah" deyip milyon kere Allah'a teslim olmaktır. "Rabb'imle beraberim" diyen imanın lezzetiyle yaşayan mü'mindir.

Aziz Kardeşlerim,

Bir şeyi vurguluyorum ve tekrar ediyorum. Şeytan aileleri, gençleri, ihtiyarları, toplumu alkol vererek uyuşturduğu gibi "sen kim, Allah'tan rahmet görmek kim?" diyerek de uyuşturur. Şeytanın "İslam ülkelerinin, şu ailelerin, şu gençlerin, şu insanların, şu esnafın hâline baksana, baksana, baksana..." dediği şey "bir kadeh alsana" demek gibi bir şeydir. Ben İslam Coğrafyası'nın boğulduğu kan gölüne, gençlerin caddelerdeki perişanlığına, ailelerin girdiği bataklığın derinliğine bakarım. Bir de Arş'ındaki Allah'ın azametini bakarım. Bana boynumdaki atar damarından daha yakın olan, her yerde benimle olan Allah'a bakarım. Firavun daha beter bir zemin oluşturmasına rağmen asırlar sonra Allah mı galip oldu, Firavun mu galip oldu buna bakarım. Şeytanın "al bir kadeh daha" der gibi, "bir de şuna bak" demesine karşı bir de bana Uhud'u anlatan, Bedir'i anlatan, Ahzap Sûresi'ni, Ali İmran Sûresi'ni okurum. Bakarım ki şeytan beni uyuşturmak istiyor, Rabb'im de gözümü açmak istiyor.

Allah namaz kılarken, bizimledir. Nasıl bizimledir? Azameti neyi gerektiriyorsa öyle bizimledir. Mü'min insan Kâbe'nin önünde "Ya Rabb!" der gibi gece seccadesinin başına geçip "Rabb'im, Rabb'im senden şunu istiyorum" der. Dua etmek için Kâbe'ye gitmek şart değildir, hac etmek için Kâbe'ye gitmek şarttır. Rabb'im'in kitabı Kur'an "Beni arayanların yanındayım" diyor. Bakara Sûresi'nin 186. ayeti Kur'an var oldukça -ki kıyamete kadar var olacak - hiçbir mü'min şöyle güzel bir dua etmek için "Kâbe'ye gideyim" deme ihtiyacı hissetmemelidir.

Dükkânda isen dükkânında, evinde, sofranda, işinde, ders çalışırken senin bağlantın sadece Rabb'inle iletişimini kurmandır. "Rabb'im" demen yeterlidir. Bunu ne kadar ihlâsla, ne kadar da kendin bile duymayacak gevşeklikte dersin o herkesin iman standardıyla, iman voltajıyla ilgili bir meseledir. "Hele bir diyeyim duyarsa duyar" demeyeceksin tabii ki.

Aziz Kardeşlerim,

İşin başı kendimizi Allah'a kul ve O'nun yanında hissetmektir. Kendimizi Allah'ın yanında, O'nu bizim yanımızda hissedemediğimiz sürece şeytanın bizi gıdıklaması, uyuşturması çok daha kolay olacak demektir. Bunun için mü'minler olarak biz Rabb'imizi ne kadar yanı başımızda hissediyoruz, ne kadar "Allah benimledir" ne kadar "bu namazda Allah ile beraberdim" diyebiliyoruz ona bakmak zorundayız. Tıpkı abdestte kolumu acaba dirseklerime kadar yıkayabildim mi, yüzümü yıkarken kuru bir yer kalmış mıdır diye tereddüt ettiğimiz gibi "bu namazda Allah ile beraber miydim" diye de tefekkür etmeliyiz. Eğer biz bu namazın abdestine, kibleye dönmeye, ayaklarımızı ne kadar açtığıma, rükuyu nasıl yaptığıma dikkat eder de "namazda kimle beraberdim?" sorusunun cevabına dikkat etmezsek bu şeytanın Rabb'imize en yakın olabileceğimiz yer olan secdede bile bizi kendisinden uzak tutmayı başardığını gösterir. Bu da bir afettir. Çocuklarımızı Allah ve cehennemle korkuttuğumuzdan daha fazla Allah ve cennet umuduyla beslemek zorundayız. Çünkü Kur'an kitabımız "Allah'ın rahmetinin gazabından daha çok olduğunu" söylüyor. Zaten Allah'ın rahmeti daha çok olmasaydı biz belki hiçbir şeyimizi Rabb'imize kabul ettiremezdik. Cennete girsek bile -ki gireceğiz inşallah- Rabb'imizin rahmeti ile gireceğiz. Çocuklarımıza ve kendimize iman aşısı yaparken imanın cehennem boyutundan çok cennet umudunu yüklememiz gerekir.

Kardeşlerim,

Bir kanun gibi bunu not defterlerimize yazabiliriz. İçkiyi veya başka bir günahı bıraktırmak istediğiniz bir insana Allah'ın cehennemini tehdit etmeniz veya cennet umudu aşılamanız arasındaki fark cennet lehinedir. Bir alkoliğe "şu cenneti nasıl bırakıp bu melaneti kullanıyorsun?" demenizin etkisi "içersen cehenneme girersin" demekten daha güçlüdür. Analarımız küçükken bizi süpürgeyle, maşayla kovalasalardı ağlayınca bağırklarına basmasalardı insan yirmi yaşını bulmadan ölür giderdi. Analarımızın şefkati, merhameti, ellerindeki oklavadan güçlüydü. Allah'ın rahmet umudu Ebu Cehil'in oğlunun bile işine yaradı da o, Yermük'te Ümmet-i Muhammed'in kutlu şehitlerinden biri olarak Rabb'ine gitti. Firavun ki Firavun oğlu Firavun'dur. Abau ecdadı Firavun'dur. Geni Firavun genidir. Ona bile Allah rahmetinden pay ayırmıştı da o tenezzül edip almadı onu. Ayağına iki büyük peygamberi gönderdi. "Tövbe ederse alın onu bana getirin" dedi. Tenezzül etmedi.

Allah'ın rahmetini yanı başımızda, gözümüzün önünde hissetmedikçe imandan lezzet alamayız. Şehitlik bizim işimiz olmaz o zaman. Malımızdan, sanki alıyormuş gibi sadaka veremeyiz, onu yapmak bize ağır gelir. Eğer Allah'ın rahmetini yanı başımızda hissetmezsek çocuklarımızın, komşularımızın, arkadaşlarımızın kahrına tahammül edemeyiz.

Kardeşlerim,

Sadece bir cümle ile bunu toparlamak istiyorum. Yüzlerce putun önünde secde etmiş, peygamber öldürmeye teşebbüs etmiş, sudan çok alkol kullanmış, kumar, faiz gibi günahları irtikâp etmiş biri "La ilahe illallah Muhammedun Resûlullah" cümlesinden sonra ölüverse cennete gideceğinden şüphe var mı? Milyarda bir şüphemiz var mı? Hayır. Bu dünyada Âdem aleyhisselamdan beri bütün peygamberler milyarlarca insana "deyin la ilahe illallah girin cennete" demediler mi? Bir Yahudi kölesi Peygamber aleyhisselamın yanında bunu söyledikten bir dakika sonra Yahudi arkadaşları tarafından okla öldürüldü de -geçmişinde Yahudiye kölelik, çobanlık yapmış bir müşrik olduğu hâlde- Peygamberimizi cenazesinde duygulandıracak kadar büyük bir mü'min olarak Allah'a gitmedi mi? O zaman bir cümle her şeyi bitirecek. Allah bize on saniye kadar, bir satır kadar yakın. Ama şeytan Allah'ı, elinden geldiğince Kadir Gecesi'nden başka üç yüz altmış dört gün ulaşılmaz bir Allah olarak gösteriyor

bize. İşte bu, alkol tuzağı gibi bir tuzaktır. Hâlbuki okuduğumuz, Kadir Gecesi'nde dinlediğimiz Kur'an Allah'a böyle bakanları "kâfirler" olarak bize tanıtıyor.

Önce kendim sonra sorumluluğunu taşıdığım aile efradım, yöneticiliğim veya herhangi bir sebeple zimmetimde, kontrolümde olanlar, çevrem, akrabalarım, Ümmet'im, insanların, Ümmet'im in toprakları. Allah gafur ve rahim olduğu sürece umut yüklüdür.

Benim nefsim, ailem, çocuklarım, ebeveynim açısından belki mevsim kış mevsimi olduğu için toprak zulmün karlarıyla örtülü olduğu için altında gömülü tohumların fidanını göstermiyor. Ama Allah'ın takdir buyurduğu bahar geldiğinde, karlar eridiğinde, şirkin boynu büküldüğünde, şeytan kışkırtacak kâfir bulamadığında bu toprağa dökülü tohumlar başak olup çıkar. O zaman Allah'ın rahmetiyle bütün mü'minler sevinir, bayram ederler. Biz böyle iman ederiz. Nuh aleyhisselam bunun için dokuz yüz elli sene beklemedi mi? Yoksa onun zamanında yıllar on saat miydi? İki günde bir yıl mı oluyordu? Kur'an Nuh aleyhisselam için dokuz yüz elli sene derken başka bir takvim mi kullanıyor? Dokuz yüz elli gün bile beklemeden sabırsızlık gösteren mü'min kıyamet günü Nuh ile aynı cenneti paylaşmaya utanmaz mı, sıkılmaz mı? Nuh aleyhisselam Allah'ın ilk beş kulundan biri olarak cennete girmeyecek mi? İlk beşten biri değil mi? Dokuz yüz elli sene karların erimesini, evladının iman tohumunun çıkmasını bekleyen peygamberin dokuz yüz elli sene sonra tufana gitmiş umutlarına rağmen sarsılmayan imanı olan Nuh aleyhisselam ile beş gün camiye gönderdiği çocuğu beşinci gün sarık sarıp sakal bırakıp namaza başlamadığı için kıvranan baba, anne, hoca, ağabey, yönetici aynı cenneti nasıl paylaşacak? Kime haksızlık yapılmış olur? Nuh aleyhisselama mı bu bedavacı Müslüman'a mı? Kime? Allah bu adaletsizliği yapar mı?

Kardeşler,

Allah'a olan umudumuzun, rahmetine olan bağımız baharımızı göndereceğine olan temennimizin la ilahe illallah kadar yüreğimizde yeri vardır. Bunu kaybedersek Allah'ı kaybederiz. Şu fani dünyada kırk gün, kırk beş gün, yirmi sene, otuz sene bizi imtihan etse de huzuruna iyi kulları ile beraber kabul buyuracağına, bizi kabirde yalnız bırakmayacağına itimat etmediğimiz Allah meleklerine inandık, kadere iman ettik diye kandırabileceğimiz bir Allah mıdır?

Kardeşlerim,

Özü şudur; elini açtığında denize, göle maya çalmak gibi dua etme! Elinle tutup alacağın gibi dua et. Ben ve Rabb'im baş başayız. Peygamber aleyhisselam Efendimiz ne diyor? "Sen görmüyorsun ama O görüyor" diyor. Zaten önemli olan O'nun görmesidir. Sen görsen ne olacak? Sen alıcısın. Alıcı görse ne olur görmese ne olur. Hedefin görüşmek mi almak mı?

Rabb'imiz Allah'tır. Rabb'im Allah'tır ve benim Rabb'imdir. O Allah Nuh'un Allah'ıdır, Eyyüb'ün Allah'ıdır, Yunus'un Allah'ıdır, benim de Allah'ıdır. Yunus da Eyyüb de Allah'ın kuluydu ben de Allah'ın kuluyum. Onu peygamber yaptı, beni de sıradan mü'min yaptı ama "ikinizi de cennette buluşturacağım" dedi. İman budur. Şeytan ise peygamberleri, Allah'ın veli, salih kullarını gözümüzde büyütüp onlarla aramızdaki mesafeyi açıyor. Bu mesafeyi de daha sonra umutsuzluğa dönüştürüyor. Biz de bir Ramazan akşamında iftar için bir araya geldiğimiz kardeşlerimize şöyle muhabbet ederken "yahu gençler bugün ne güzel oruç tuttuk, inşallah bir gün de Havz-ı Kevser'de iftar edeceğiz biliyor musunuz" desek birbirimizi iyi bir espri olarak kahkahayla güldürürüz.

Sen bugün oruç tutmadın mı, mü'minlerle beraber sahura kalkmadın mı, Ramazan diye gözüne bile oruç tutturmadın mı? Beşer olarak, Rabb'inin sana zahiren yap gel dediklerini yaptın mı? "Yaptım ama kabul etmemiştir." Sana kabul etmedim diye haber mi gönderdi? Allah kime kabul ettim diye haber gönderdi ki? Şu kâinatta Ümmeti Muhammed'in Peygamberden sonraki en değerlisi olan Ebubekir - Allah ondan razı olsun- ölürlen "ne mutlu sana bu oruçların, bu cihatların, bu gazvelerin var, Rabb'ine ne güzel gidiyorsun." sözüne karşı iki parmağını yan yana göstererek "bırakın, bırakın şöyle baş başa olayım başka bir şey istemem" dedi. Ebubekir bu dünyadan "fazla sevabımı da istemem yeter ki günahım olmasın, alacağım da olmasın vereceğim de olmasın." diyerek gitmedi mi? Kime Allah "bravo mükemmel bir oruçtu" dedi ki? Allah bunu kime dedi?

Herkes imanı kadar büyük veya mini bir umutla Allah'a gitti. Buhari ve Müslim'in, Ebu Davud'un, Tirmizi'nin rivayet ettiği hadislerle, Ahmet bin Hanbel'in Peygamberimizi tanıttığı cümlelere dönüp baktığımızda kardeşlerim, Peygamberimiz; "Allah'ın 'ben kulumun beni zannettiği gibiyim" dediğini söylüyor. Kadir Gecesi'nden Kadir Gecesi'ne umut dağıtan Allah'ın varsa senin bir bölü üç yüz altmış beşle cennete girersin. Üç yüz altmış beş gün heyecanla, akan gözyaşınla Rabb'ine bağlanırsan sen sönmez bir güneşe takıldın demektir. Senin aydınlığın bitmez.

Elbette ayak ayaküstüne atıp "Allah büyük" diyerek nargile içecek, "nasıl olsa Allah büyük benim namazımı bir meleğe kıldırtır" diyecek hâlimiz yok!

Oyun oynamıyoruz, kulluk yapıyoruz. Ama ben abdestim, tesettürüm, kıblem, tadili erkânım, Fatihâ'm, rükum, secdemle namaza geldim, yapabildiğim kadar yaptıktan sonra işime gittiysem emredileni yapmış oldum. Ben umut yüklüyüm. Benim cenaze namazım bir öğle namazında camide kılınırken Müslümanlar "iyi bilirdik" diyorlarken ne hissediyorsam, ondan yüz bin-on bin daha fazlasını bir öğle namazını abdestimle tadili erkânımla bir camide kıldıktan sonra kapıdan çıkarken de vallahi hissedirim. Çünkü cenaze namazındaki duaların kabul olunup olunmayacağını bilmeyebilirim ama abdestimle, tadili erkânımla kıldığım bir öğle namazına Rabb'im cennet vaat ediyor. Üzerime düşeni yaparım, umutla yaşarım.

Umudum üç yüz altmış beş gündür, bir ömür boyudur. Bana Allah dokuz yüz elli tane üç yüz altmış beş gün verse ben yine "buyum" derim. Ben nikâhlı, iffetli, ahlaklı bir yuva kurayım, evime haram, şüpheli şey sokmayayım, eşime zulmetmeyim, çocuklarımı Rabb'imle buluşturacağım her vazifemi yapayım isterse benim çocuğum abisini öldüren Kabil olsun, ben yine Allah'ın sevgili kulu Âdem'im. Oğlu abisini öldürünce Âdem cinayetten yargılanmadı. Çünkü Havva ile nikâhında sorun yoktu. Çocuğunu da önce koleje sonra Kur'an'a da göndermemişti. Öyle bir sorunu da yoktu. Allah'ı sadece Kadir Gecelerinde de anlatmamıştı. İlk öğretmen, ilk baba olarak üzerine düşeni tam yaptı, bir oğlu katil çıktı. O yine insanlığın babası, ilk peygamber Âdem olarak dirilecek.

Ben evime haram sokmayayım, namaz kılmayan bir baba, seccadesi olmayan bir anne olarak melekler tutanak tutup beni zapt etmesinler, o evde ne olup bittiğini merak bile etmem. Mutfağım helal, kulluğum tam, üzerime düşeni yaptım, hâlâ yapıyorum. Bunaldıkça Rabb'imle dertleşiyorum. Namazdan sonra seccademi toparlamıyorum, şairin dediği gibi ellerim karıncalaşınca kadar Rabb'imle dertleşiyorum. Komşuyla dedikodu yapmak yerine Rabb'ime şikâyet ediyorum. "Rabb'im şikâyetim sanadır" diyorum. "Sana şikâyet ediyorum, seni şikâyet etmiyorum" diyorum. Ondan sonra kaderimde fakirlik mi, boşanmak mı, hastalık mı olsa gam yemem. Ağlarım, ağladığıma melekler şahit olsun, gözümde akan yaşlarımı cennetime su olarak götürsünler diye düşünürüm. Ağlarsam melekler gözyaşlarımı cehennemde söndürecek su olarak taşısınlar diye ağlarım. Nuh'un ağladığı gibi, İbrahim

aleyhisselamın babasına ağladığı gibi ağlarım. Matem için ağlamam. Çünkü matem edecek bir şey görmedim. Fani dünyada ebedi bir şey mi bekleyecektim?

Kardeşlerim,

Biz Ümmeti Muhammed'iz. İnsanlığın son gemisiyiz. Âdem aleyhisselamdan bugüne kadar insanlığın boynunda biriken bütün sorunlar bizim güvertemizde yüklüdür. Rabb'imiz bizi son ümmet yaptı, "bütün dertleri de siz çözeceksiniz" diye bizi görevlendirdi. Ona göre de bize büyük bir peygamber ve büyük bir cennet vaat etti. Çünkü işimiz çok. Biz basit bir köye, yirmi seneliğine gelmiş bir peygamberin ümmeti değiliz. Kâinat Peygamberi'nin Ümmeti'yiz. Kâinata kadar bütün sorunlar bizde olacak. Evlerimiz volkan gibi ateşlerin fıskırdığı evler olabilir. Çıkacak sokaklar, rızığımızı temin edecek bir tezgâh bulamayabiliriz ama Allah'ı buluruz. O bize yeter.

"Allah bize yeter." Yardım gönderdiği için değil, bizimle olduğu için yeter. Allah'a bu kadar yakınız. Onu hissedemiyorsak zaten ağlanacak ilk konumuz budur.

Kardeşlerim,

Birimiz veya hepimiz imkânımız olsa da ellerimizi göklere kadar kaldırarak "böyle bir Allah'ım olduğu için şükürler olsun" diye haykırsak, sabahtan akşama kadar sesimiz yedi kat semayı dolduracak kadar yüksek sesle "Rabb'im Allah'tır" diye bağırsak yine de heyecanımız sönecek kadar değildir. Büyük ve bitmez tükenmez bir umudumuz vardır. Ama unutmuyoruz şeytanın da en büyük projesi umutsuz bırakmaktır. Birisi Allah diye bir şey bilmiyor zaten umudu yok. İmanın sıfır onda birini bile bilmiyor belki niye umut bağlasın ki Allah'a? Diğeri de belki onlarca sure biliyor, Allah'ı tanıtan yüzlerce ayet biliyor ama yarına Allah'la beraber ulaşacağına umudu yok. Kim daha zarardadır? Suyun içinde kuraklık çekenle çölde kuraklık çeken aynı mı? Onun için şeytanın –hâşâ- bir kâfire "boşver Allah seni nasıl kurtarır" dedirttiği zaman bir kazancı yok ki. Zaten her yer kuraktı. Ama mü'mini Allah'tan uzak olduğuna inandırdığı zaman şeytan çok şey kazanıyor. Oturup kendimizde, çocuklarımızda ailemizde, çevremizde ve Ümmeti Muhammed'in coğrafyasında şeytanı bu açıdan ne kadar mutlu ettiğimize dikkat etmemiz gerekir.

Rabb'im Allah'tır. Yani sahibimdir. O ben ağlarken de gülerken de benimledir. Umudumuz budur, imanımız budur. Biz bir felsefe gereği bunu yapmıyoruz. Böyle inandığımız için böyle diyoruz. Çünkü Kur'an böyle düşünene "cahiliye kafalı, Ebu Cehil kafalı" diyor. Umut yüklüüz. Dünya çökse de "ben Allah'ın son kulu olarak varım" deriz. Bütün insanlardan bir kişi cennete girecekse "o benim bakın bana" diyerek ortaya çıkarım. Çünkü ben Rabb'imi böyle görmek istiyorum. Böyle inanıyorum, böyle yaşamak istiyorum. İnşallah böyle yaşayacağız ve Rabb'imizi bize bizden daha yakın hissedeceğiz.

Vel'hamdülillahi Rabbil âlemin.